

Arrest

nr. 203 485 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 maart 2017 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Teheran een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D, met het oog op gezinshereniging met haar Iraakse echtgenoot, de heer M. S. N. A. N., die de status van vluchteling heeft.

Op 29 augustus 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) zijn beslissing uit te stellen met het oog op bijkomende documenten en/of vragen om inlichtingen.

1.2. Op 7 november 2017 beslist de gemachtigde tot de weigering van de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"(...) Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 30/03/2017 een visumaanvraag werd ingediend door A.-A.N., geboren op 12/01/1994, van Iraakse nationaliteit, teneinde haar echtgenoot A.-N. M. S., geboren op 09/06/1992, erkend vluchteling van Iraakse origine, in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat, afgeleverd op 09/06/2015, voor een huwelijk afgesloten op 09/06/2015.

Overwegende dat een eerste aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd omdat de echtgenoot te kennen had gegeven van de aanvraagster te willen scheiden en de visumaanvraag wenste te annuleren.

Overwegende dat dit de tweede aanvraag tot gezinshereniging is.

Overwegende dat uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Teheran is gebleken dat de voorgelegde huwelijksakte ongeoorloofde wijzigingen bevat:

- legalisatiestempel vertaald document: de rechthoekige autoriteitenstempel werd met typex weggevaagd; enkel de randen van de stempel zijn nog zichtbaar. Een nieuwe ronde stempel werd hierop aangebracht.

- tweede bladzijde origineel document: een volledige zin op het originele document werd met typex verwijderd. Bovendien werd een rechthoekige legalisatiestempel verwijderd met typex.

Overwegende dat gelet op deze elementen het voorgelegde document manifest vervalst is.

Overwegende dat art 74/20 §1 stelt dat "behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document de aanvrager heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Verder verwijt de verzoekster de verweerder een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekster licht haar tweede middel als volgt toe:

"TWEEDE MIDDEL

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;
Schending van artikel 10,1,1,4 van de Vreemdelingenwet.

4.2.1.

De beslissing was als volgt gemotiveerd :

"(...) Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document de aanvrager heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf. (...)"

4.2.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door verzoekende partij te verwijten dat zij moedwillig de Belgische autoriteiten wilt bedriegen door het voorleggen van een vervalst document.

De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

a)

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

b) Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2.3.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend conform "het artikel 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

*De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is gestoeld op de volgende elementen:
(...)*

4.2.4.

Verzoekster kan het niet eens zijn met deze beslissing aangezien uit de onderstaande uiteenzetting zal blijken dat dit volledig foutief is.

- 4.2.4.1.

"Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document de aanvrager heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf."

Allereerst dient er waargenomen te worden dat de verzoekster reeds getrouwd was met haar man vooraleer hij naar België kwam en hier de vluchtelingenstatus bewam.

Het is dan ook niet meteen duidelijk waarom de verzoekster en haar man de huwelijksakte zouden vervalsen?

Dit onder meer om de volgende redenen:

- Aangezien zij reeds getrouwd waren voor het indienen van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot in België, kan er toch moeilijk besloten worden dat het afsluiten van dit huwelijk er toen al op gericht was om in België verblijfsrecht te openen voor haar?

- De verzoekster en haar echtgenoot konden op het ogenblik van het afsluiten van hun huwelijk, voorafgaand aan zijn asielprocedure, toch niet weten dat zijn leven dermate in gevaar zou zijn dat hij erkend zou worden als vluchteling in België?

De verzoekster en haar echtgenoot hebben bij het afsluiten van hun huwelijk de duidelijke wil getoond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

- Bovendien heeft de echtgenoot van de verzoekster in België bij zijn asielaanvraag vermeld dat hij gehuwd was. Het feit dat hij erkend werd, is impliciet een erkenning van zijn familiale situatie en van zijn gehuwde status.

- Het weze herhaald dat de legalisatie van een document nooit de inhoud van het originele document kan wijzigen.

"Legalisatie gaat over de vorm van het document, maar bevestigt niet dat de inhoud ervan correct is."

(<http://www.agii.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/familiaal-ipr/legalisatie/wat-is-legalisatie>)

- Indien iemand a posteriori zou huwen dan zou dit eventueel twijfels kunnen oproepen. Dit is hier evenwel niet het geval aangezien de verzoekster en haar man reeds gehuwd waren voorafgaand aan de asielpprocedure.

Het is dan ook volstrekt onlogisch om voor te houden dat de verzoekster en haar man de huwelijksakte zouden hebben vervalst.

Het is niet omdat de instantie die instaat voor de legalisatie een stempel ongedaan maakt met tipp-ex en de juiste stempel, dit iets zou veranderen aan de inhoud van de huwelijksakte zelf.

Zij hebben immers nooit de intentie gehad om frauduleus te werk te gaan en zijn dan ook erg gegriefd door de motivering dat zij moedwillig gepoogd zouden hebben om de Belgische autoriteiten te bedriegen.

Dit is volledig foutief!

Het gaat hier dus werkelijk om een verkeerde voorstelling en van de feiten door de Dienst Vreemdelingenzaken.

- 4.2.4.2.

Het weze herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken alle nuttige gegevens ook kan putten uit het asioldossier van de echtgenoot van verzoekster, dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot zijn beschikking heeft.

Inderdaad, toen verzoeksters echtgenoot asiel aanvraag was hij reeds getrouwd met verzoekster.

Verzoeksters echtgenoot is erkend als vluchteling wat impliceert dat niet aan zijn asielrelaas en familiale gegevens getwijfeld werd.

Toch kan uit de weigeringsbeslissing wat betreft het visum afgeleid worden dat met deze gegevens helemaal geen rekening gehouden werd, dit terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken wel toegang heeft tot het asioldossier te meer de Dienst Vreemdelingenzaken de eerste instantie is die alle gegevens opneemt en het dossier nadien doorgeeft aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Deze manier van handelen wordt door de verzoekster als absoluut onredelijk ervaren.

- 4.2.4.3.

De verzoekster overloopt verder, volledigheidshalve, de zagezegde opmerkingen van de Dienst Vreemdelingenzaken wat betreft de huwelijksakte :

- a)

legalisatiestempel vertaald document: de rechthoekige autoriteitenstempel werd met typex weggevaagd; enkel de randen van de stempel zijn nog zichtbaar. Een nieuwe ronde stempel werd hierop aangebracht."

Zoals reeds hoger opgemerkt kan de legalisatie van een document nooit de inhoud van het originele document wijzigen.

Het is dus niet omdat een stempel om de legalisatie van de huwelijksakte werd weggevaagd met tipp-ex dat dit iets zou veranderen aan de inhoud van de huwelijksakte zelf.

De zaken die bij legalisatie van de huwelijksakte werden aangepast betreffen overduidelijk materiële fouten!

Aan de hand van de resterende randen van de weggevaagde stempel is duidelijk te zien dat de overheid eerst een andere - verkeerde - stempel moet gebruikt hebben, waarna deze werd weggevaagd en waarboven een andere stempel werd gezet.

Dit kan dan ook onmogelijk door de verzoekster zelf gedaan zijn.

- b)

tweede bladzijde origineel document: een volledige zin op het originele document werd met typex verwijderd. Bovendien werd een rechthoekige legalisatiestempel verwijderd met typex."

Opnieuw moet hier worden vastgesteld dat het om een 'rechthoekige legalisatiestempel' gaat die werd verwijderd met tipp-ex.

Vermoedelijk gaat het om dezelfde rechthoekige stempel als de legalisatiestempel op het vertaald document.

Dit doet nog meer vermoeden dat er een materiële vergissing werd begaan waarbij een verkeerde stempel werd gebruikt om de legalisatie van het originele document aan te tonen, dewelke nadien werd verwijderd met tipp-ex.

Verzoekster en haar man verklaren formeel dat op het ogenblik van het tekenen van de huwelijksakte alles in orde was met het originele document en dat het pas was bij het terugkrijgen is van het gelegaliseerde document van het ministerie van buitenlandse zaken dat zij merkten dat er één en ander werd aangepast.

Zij hebben dan ook nooit de intentie gehad om 'moedwillig de Belgische autoriteiten te bedriegen met het oog op toelating tot verblijf'.

- 4.2.4.4.

Er dient te worden gewezen op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zich niet twijfelt aan het huwelijk tussen verzoekster en haar man.

Het huwelijk was ook een element dat reeds ter sprake kwam tijdens de asielprocedure van de man van verzoekster.

Zoals eerder aangehaald is dit een element die gemakkelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken kon worden bekeken, doch dit werd nooit gedaan.

- 4.2.4.5.

Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat verzoekster en haar man reeds gehuwd waren voor het indienen van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot in België.

In dat opzicht kan er niet nuttig gemotiveerd worden dat verzoekster een vervalst document heeft voorgelegd met de intentie om moedwillig de Belgische autoriteiten te bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

De verzoekster en haar echtgenoot konden op het ogenblik van hun huwelijk niet weten dat zijn leven in gevaar zou zijn en dat hij erkend zou worden als vluchteling in België.

De zogezegde (en niet bewezen) fraude in hoofde van de verzoekster en haar echtgenoot valt dan ook niet uit te leggen als men daar tegenover met de persoonlijke historiek plaatst.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt de zaken verkeerd voor.

De motivering is bijgevolg niet gestoeld op de concrete elementen.

Het huwelijk tussen de verzoekster en haar echtgenoot staat hoe dan ook vast.

De beslissing is hoe dan ook niet gesteund op de effectieve feitelijkheden, die de situatie kenmerken en de documenten welke in het dossier zitten.

4.2.5.

Samengevat, dient er opgemerkt te worden dat de verzoekster nooit moedwillig valse documenten heeft voorgelegd.

Verzoekster en haar man deden het nodige om op legale wijze te huwen in Irak.

Pas achteraf bij de legalisatie van de huwelijksakte werden zaken met tipp-ex door de instantie die de legalisatie deed, verwijderd.

Dit kan evenwel geen afbreuk doen aan de echtheid en de inhoud van de huwelijksakte zelf!

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig, is niet gesteund op de correcte feitelijkheden en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met het vluchtelingendossier van verzoeksters echtgenoot en alle daarin vervatte elementen. Meer nog, uit de beslissing blijkt zelfs niet dat dit dossier werd doorgenomen.

Bijgevolg verzoekt de verzoekster ook om over te gaan tot de vernietiging van de beslissing. (...)"

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991.*

Verzoekende partij beweert dat de typex op de officiële documenten door de instantie die de legalisatie heeft uitgevoerd zou aangebracht zijn. Voorts stelt verzoekende partij dat de legalisatie de inhoud van het document niet aanpast.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- art. 10, 1^e lid, §1,4^o van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing ten onrechte zou stellen dat zij moedwillig de Belgische autoriteiten zou willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf. Verzoekende partij stelt dat vaststaat zij reeds gehuwd was.

Gezien de nauwe samenhang tussen beide middelen, acht verweerder het aangewezen beide tezamen te behandelen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder vooreerst gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag (art. 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet) als haar feitelijke grondslag (ongeeoorloofde wijzigingen aan de gelegaliseerde huwelijksakte) zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voorts laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet aangenomen kunnen worden.

Art. 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toeïating tot verblijf aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toeïating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf." (eigen vetdruk)

Verzoekende partij diende op 30.03.2017 bij de Belgische ambassade te Tehran (Iran) een tweede aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging, in functie van haar vermeende echtgenoot dhr. M. S. N. A. N.

Uit het administratief dossier blijkt dat laatstgenoemde man reeds op 09.01.2017 het volgende verklaarde:

"Beste,

Ik belde afgelopen donderdag met jullie diensten en ik kreeg is advies jullie alles op mail te zetten.

Momenteel probeer ik te scheiden van mijn ex-vrouw, N. A. J., die nu verblijft in Irak.

Aangezien ik hier ben en zij daar, kan ik van hieruit de scheiding niet dadelijk volbrengen.

Ik vernam dat zij een poging heeft gedaan om een visum aan te vragen via mijn naam, M. S. N. A. N. Ik wil dat deze aanvraag per direct geblokkeerd en afgewezen wordt.

Ik hoorde dat ze dit reeds in september heeft aangevraagd. Daarom wil ik u vragen om mijn vraag met spoed te behandelen. Voor de duidelijkheid; Ik wil NIET dat zij op mijn naam naar België komt. Bijgevoegd mijn identiteitskaart en de huwelijksakte, als enig bewijs dat mijn verhaal klopt. Helaas kan ik geen akte van scheiding voorleggen zolang zij niet meewerkt om de scheiding te volbrengen van daaruit. Mijn dossier en alle documenten zijn bij jullie bekend.

Gelieve mij te bevestigen van goede ontvangst van mijn vraag.

Met dank en vriendelijke groeten,

M. S. N. A. N.

Verzoekende partij is dan ook niet ernstig waar zij tracht voor te houden dat zij en haar echtgenoot formeel zouden zijn en dat zij tezamen de nodige stappen zouden genomen hebben om de huwelijksakte te legaliseren.

Uit voorgaande verklaring blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij, voor zij zal scheiden, nog van haar huwelijk met dhr. A. N. gebruik wilt maken om naar België te komen. Er kan dan ook aangenomen worden dat verzoekende partij eigenhandig haar huwelijksakte liet legaliseren om een aanvraag voor een visum gezinshereniging te kunnen bekomen in functie van haar toekomstige ex-man.

Verzoekende partij vervolgt door te stellen dat de aanpassingen op de gelegaliseerde huwelijksakte door de instantie die de legalisatie uitvoert, zouden zijn aangebracht.

De ongestaafe beweringen van verzoekende partij kunnen niet aangenomen worden.

Het sterk onwaarschijnlijke betoog dat de administratie, belast met de legalisatie van officiële documenten, een dubbele materiële vergissing (zowel op de vertaling als op het originele document) zou hebben begaan om vervolgens deze met typex te verwijderen, kan niet aangenomen worden. Te meer nu verzoekende partij haar beweringen niet staft met bewijskrachtige stukken.

Dat de instantie belast met de legalisatie van officiële documenten een volledige zin op het originele document zelf zouden verwijderen, is al helemaal absurd. Verzoekende partij rept hier met geen woord over.

Waar verzoekende partij stelt dat de legalisatie de inhoud van het document niet aantast, gaat zij voorbij aan het gegeven dat op het document zelf ook een volledige zin met typex werd verwijderd.

Terwijl de loutere vaststelling dat de legalisatie de inhoud niet wijzigt, uiteraard niet betekent dat de legalisatiestempels niet vervalst zouden zijn en aldus een valse gelegaliseerde akte zou zijn voorgelegd.

Ook de beschouwingen dat geen rekening zou gehouden zijn met het dossier van dhr. A. N. kan niet aangenomen worden nu de relevante stukken van de asielaanvraag van laatstgenoemde ook in het administratief dossier zitten.

Het is in het licht van het voorgaande niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om overeenkomstig art. 74/20 van de Vreemdelingenwet te besluiten dat verzoekende partij door het voorleggen van een vervalst document duidelijk de intentie heeft om moedwillig de Belgische autoriteiten te bedriegen met het oog op het bekomen van een toelating tot verblijf en om die reden de aanvraag geweigerd dient te worden.

Dat verzoekende partij voor het voorleggen van de vervalste documenten gehuwd zou zijn, doet aan het voorgaande uiteraard geen afbreuk.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot weigering van toekenning van een visum lang verblijf.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en de redelijkheidsplicht waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste en tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. In haar tweede middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekster betwist de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en zij voert dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster stelt in haar tweede middel onder meer dat zij reeds getrouwd was met haar man vooraleer hij naar België kwam en hier als vluchteling werd erkend. De verweerder betwist het huwelijk van de verzoekster overigens niet. Bovendien heeft de echtgenoot van de verzoekster in België bij zijn asielaanvraag vermeld dat hij gehuwd was. Het feit dat hij erkend werd, is impliciet een erkenning van zijn familiale situatie en van zijn gehuwde status. De verweerder moet met deze elementen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het is dan ook volstrekt onlogisch om voor te houden dat de verzoekster en haar man de huwelijksakte zouden hebben vervalst. Zij hebben immers nooit de intentie gehad om frauduleus te werk te gaan en zijn dan ook erg gegriefd door de motivering dat zij moedwillig gepoogd zouden hebben om de Belgische autoriteiten te bedriegen. Deze motivering klopt niet. De verzoekster herhaalt dat de verweerder alle nuttige gegevens had moeten putten uit het asioldossier van haar echtgenoot, dat hij tot zijn beschikking heeft. De verweerder heeft dit niet gedaan. Inderdaad, toen verzoeksters echtgenoot asiel aanvroeg was hij reeds getrouwd met verzoekster. Uit de weigeringsbeslissing wat betreft het visum kan immers afgeleid worden dat met deze gegevens helemaal geen rekening gehouden werd, en dit terwijl de verweerder wel toegang heeft tot het asioldossier. Deze manier van handelen is kennelijk onredelijk. De verzoekster herhaalt dat de verweerder op zich niet twijfelt aan het huwelijk tussen de verzoekster en haar man. Het huwelijk was ook een element dat reeds ter sprake kwam tijdens de asielprocedure van de man van de verzoekster. In dat opzicht kan er niet nuttig gemotiveerd worden dat de verzoekster een vervalst document heeft voorgelegd met de intentie om moedwillig de Belgische autoriteiten te bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf. De zogezegde en niet bewezen fraude in hoofde van de verzoekster en haar echtgenoot valt dan ook niet uit te leggen als men daar tegenover de persoonlijke historiek plaatst. De motivering is bijgevolg niet gestoeld op de concrete elementen.

Artikel 74/20, § 1 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad stelt vast dat uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde de machtiging tot verblijf “kan” weigeren wanneer voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd. Het gaat dus niet om een verplichting de machtiging tot verblijf te weigeren, maar wel om een discretionaire bevoegdheid van de verweerder.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verweerder niet betwist dat de verzoekster gehuwd is met de heer A.-N. M. S. N., eveneens van Irakese afkomst. De bestreden beslissing vermeldt immers dat een eerste aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd omdat de echtgenoot te kennen had gegeven van de aanvraagster te willen scheiden en de visumaanvraag wenste te annuleren. De huidige, tweede, aanvraag van de verzoekster, werd echter om een andere

reden geweigerd, namelijk omdat de voorgelegde huwelijksakte ongeoorloofde wijzigingen bevat, dat daaruit volgens de verweerder blijkt dat het voorgelegde document manifest vervalst is, en dat door het voorleggen van een vervalst document de verzoekster heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van de verzoekster op 10 juni 2016 erkend werd als vluchteling in België. Uit de vragenlijst van het commissariaat-generaal die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de heer A.-N. M. S. N. inderdaad verklaarde met de verzoekster getrouwd te zijn. Meer nog, uit dit stuk blijkt dat de relatie tussen de heer A.-N. en de verzoekster de door hem aangehaalde reden was om voor erkenning als vluchteling in aanmerking te komen. Tevens blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op dat ogenblik reeds een kopij van de huwelijksakte heeft neergelegd.

De Raad stelt verder vast dat er zich in het administratief dossier een stuk 'beslissingsformulier familiale hergroepering' bevindt, dat dateert van 29 augustus 2017, en dat het volgende vermeldt:

"(...) uitstel bijkomende documenten en/of vraag naar inlichtingen (...) bij de voorgaande aanvraag in Amman werd een gelegaliseerde huwelijksakte voorgelegd. De ambassade maakte toen geen opmerking over eventuele wijzigingen via typex. Is het mogelijk onze dienst te informeren over de exacte wijzigingen die werden aangebracht? In België zal het akkoord van de echtgenoot worden gevraagd voor de komst van mevrouw. (...)"

Uit het stuk van 12 oktober 2016 afkomstig van de Ambassade van België in Amman blijkt verder dat in het kader van de eerste aanvraag van de verzoekster die dateert van 12 oktober 2016 een gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd. Dit stuk vermeldt immers *"Documents soumis: Contrat de mariage traduit "Marriage Certificate" légalisé par le Ministère iraquien des affaires étrangères, Ambassade d'Irak à Amman, Ministère jordanien des affaires étrangères et Ambassade de Belgique à Amman"*.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen expliciet verwijst naar de verklaringen van de heer A.-N. M. S. N. van 9 januari 2017, stelt de Raad vast dat deze verklaringen dateren van voor de aanvraag van de verzoekster van 30 maart 2017. De verweerder stelt in de nota met opmerkingen verder dat uit die verklaring ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekster, voor zij zal scheiden, nog van haar huwelijk met de heer A. N. gebruik wil maken om naar België te komen. De Raad stelt echter vast dat dit eveneens een a-posteriori motivering is die niet in de bestreden beslissing zelf is terug te vinden. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat de echtgenoot van de verzoekster zich, na de verklaringen die hij had afgelegd en tot de eerste weigering van visum hebben geleid, nog steeds zou verzetten tegen de komst van zijn echtgenote. Evenmin blijkt dat er na de weigering van de eerste visumaanvraag en voor het treffen van de tweede beslissing indicaties terug te vinden zouden zijn waaruit kan afgeleid worden dat het huwelijk werd ontbonden of dat er stappen werden ondernomen om het huwelijk te laten ontbinden. Evenmin werd de echtgenoot van verzoekster nog gehoord om zijn standpunt kenbaar te maken. Ter terechtzitting geeft de echtgenoot van verzoekster, die in persoon aanwezig was, dat er voor de eerste weigering van de visumaanvraag huwelijksproblemen waren maar dat deze inmiddels opgelost zijn en dat hij er alles aan doet om zijn echtgenote naar België te halen. Hij duidt er op dat de lange scheiding van zijn echtgenote ondragelijk zwaar is.

De beschouwingen dat geen rekening zou gehouden zijn met het dossier van de heer A. N. kan volgens de verweerder niet aangenomen worden omdat de relevante stukken van de asielaanvraag van laatstgenoemde ook in het administratief dossier zitten. De Raad stelt inderdaad vast dat deze stukken zich in het administratief dossier bevinden, maar verwijst naar bovenstaande bespreking waaruit blijkt dat uit deze stukken blijkt dat de heer A. N. de relatie en zijn huwelijk met de verzoekster net heeft ingeroepen als reden om voor een erkenning als vluchteling in aanmerking te komen en dat de echtgenoot van verzoekster toen reeds een kopij van de huwelijksakte had neergelegd. Er blijkt niet dat met deze gegevens rekening werd gehouden. Had de verwerende partij met deze gegevens rekening gehouden dan had ze kunnen vaststellen dat verzoekster en haar echtgenoot al gehuwd waren voor de komst naar België van haar echtgenoot en had ze de kopij van de huwelijksakte die toen werd neergelegd, kunnen vergelijken met de huwelijksakte die bij de visumaanvraag werd neergelegd.

Nazicht van de stukken van het asioldossier zou dan immers aangetoond hebben dat de bewuste zin die in tippex werd uitgedaan op de originele akte, toen wel te lezen was, alsook dat daarop de stempels te zien zijn die nadien met tippex werden verwijderd en vervolgens vervangen werden door andere stempels. Het lijkt aldus niet onwaarschijnlijk dat de administratie, die belast is met de legalisatie van de

officiële documenten, een vergissing zou hebben begaan en tippex op de documenten heeft aangebracht en dit temeer de verzoekster geen enkele reden heeft om zelf tippex aan te brengen om de originele inhoud van de akte te wijzigen. Het betoog van de verzoekster dat er materiële fouten werden begaan bij de legalisatie is plausibel. Zoals de verzoekster terecht aanhaalt gaat de legalisatie over de vorm van het document en kan het de inhoud van het origineel document niet wijzigen. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de inhoud van het origineel document niet correct zou zijn. Het motief van de bestreden beslissing dat verzoekster door het voorleggen van een vervalst document de Belgische autoriteiten moedwillig heeft willen bedriegen met oog op het verkrijgen van een toelating tot verblijf, kan niet worden bijgetreden.

De verzoekster heeft met haar betoog dat zij reeds getrouwd was met haar man vooraleer hij naar België kwam en hier als vluchteling werd erkend, dat de verweerder het huwelijk van de verzoekster niet betwist, dat haar echtgenoot in België bij zijn asielaanvraag heeft vermeld dat hij gehuwd was en dat in dat opzicht er niet nuttig gemotiveerd kan worden dat de verzoekster een vervalst document heeft voorgelegd met de intentie om moedwillig de Belgische autoriteiten te bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf, aannemelijk gemaakt dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht, toepassing gemaakt heeft van artikel 74/20, § 1, van de vreemdelingenwet.

De overwegingen van de verweerder in de nota met opmerkingen zoals hierboven besproken doen hier niets aan af.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU